

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 315/10 (2007)
Дана 17.06.2010.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, Братислава Чукића и Јелене Ивановић, чланова већа, са судијским помоћником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва „А.А.“ доо ..., ул. ... број ..., против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију број 47-01945/2006-07 од 06.03.2007.године, у предмету доприноса на исплату зарада, у нејавној седници већа одржаној дана 17.06.2010.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована жалба тужиоца, изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Центра за велике пореске обвезнике број 47-01019/2006-20/199/010 од 30.10.2006.године, којим је утврђена обавеза тужиоцу и наложена уплата доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, у износима ближе назначеним у диспозитиву првостепеног решења.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 25.04.2007.године, која је заведена под У 3811/07, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да се не ради о исплати накнаде зараде у смислу Закона о раду, па и не постоји обавеза уплате пореза и доприноса у смислу члана 13. и 14. Закона о порезу на доходак грађана. Истиче да се ради о исплатама које су имале карактер „накнаде инвалидима“ и које не терете послодавца већ се исплаћују на терет Фонда ПИО, те да у периоду од 2002. до 2004.године Фонд није исплаћивао

накнаде, већ је то урадио тужилац за запосленог Б.Б.. Даље се наводи да је Фонд након три године донео решење да се овом лицу не признаје право на накнаду, после чега је обустављена исплата и покренут поступак ради повраћаја неосновано исплаћених аконтација. Предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да Суд тужбу, као неосновану, одбије.

Управном суду су дана 01.01.2010.године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС”, број 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009.године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд на основу члана 29. став 1. истог Закона.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, поступајући на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Правилно је, по оцени овог Суда, тужени оспореним решењем, без повреда правила поступка које би биле од утицаја на решавање ове управне ствари, одбио жалбу тужиоца као неосновану, исправно налазећи да је првостепени орган одлучне чињенице утврдио у потпуности и на несумњив начин, на основу којих је правилно применио материјално-правне прописе и одлучио као у диспозитиву решења, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које прихвата и овај Суд.

Ово са разлога што из доказа у списима предмета, образложења оспореног решења, као и записника о теренској контроли број 47-01019/2006-20/199 од 16.10.2006.године, произилази да није спорно да је тужилац у периоду од 2002. до 2004.године раднику Б.Б. исплаћивао поред зараде и накнаду зараде у износима ближе означеним у образложењима решења пореских органа.

Извршене исплате новчаних средстава запосленом, и по оцени суда, у смислу члана 81. став 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 70/01 и 73/01) представљају зараде, те је

тужилац, као послодавац, био у обавези да приликом наведених исплата обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет запосленог и на терет послодавца. Наиме, сагласно члану 135. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 52/96...29/01) и члану 51. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, број 84/04), послодавац је дужан да приликом исплате зараде обрачуна и уплати све доприносе за запосленог- осигураника за које је исплата извршена, како су то правилно утврдили порески органи. Ово из разлога што одредбама чланова 13. и 14. Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС“, број 24/01, 80/02) прописано да се под зарадом, у смислу овог Закона, сматра зарада која се остварује по основу радног односа, дефинисана законом којим се уређују радни односи и друга примања запосленог.

Управни суд је ценио наводе изнете у тужби, па је нашао да ови наводи не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, јер су и у жалби истицани, а у побијаном решењу потпуно и правилно оцењени, при чему је тужени орган оценио све околности и наводе изнете у жалби и за донету одлуку дао потпуне и јасне разлоге, које у свему прихава и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), а који се примењује на основу одредби члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.06.2010.године, I-4 У 315/10 (2007)

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа- судија
Љиљана Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АР